

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VERNE, JULES

Călătorie spre centrul pământului / Jules Verne ; il. copertă și interior:
Xact ; culegere text și tehnoredactare: Mihaela Manoiu ; trad.: Monica
Grecu. - București : Unicart, 2017

ISBN 978-606-576-491-0

I. Manoiu, Mihaela (text)

II. Grecu, Monica (trad.)

III. Xact (il.)

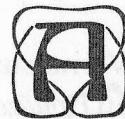
087.5

821.133.1

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Autorul francez Jules Verne este recunoscut în toată lumea ca fiind părintele stilului science fiction. Poveștile lui Verne, scrise atât pentru adolescenți cât și pentru adulți, au redat spiritul întreprinzător al secolului al nouăsprezecelea și fascinația sa pentru progresul științific și invenției.

Jules Verne s-a născut în 1828, în orașul-port Nantes din Franța, într-o familie care nu era străină de viața pe mare. S-a căsătorit cu Tânără văduvă Honorine de Viane la vîrstă de douăzeci și opt de ani și a dobândit astfel doi copii vitregi. A murit la Amiens, la data de 24 martie 1905.

Romanele lui Verne au dobândit o popularitate imensă în întreaga lume, la scurt timp de la publicare. Operele sale erau scrise de obicei în formatul unui jurnal de călătorie, care reușeau să poarte cititorul într-o aventură. Multe dintre ideile lui Verne au fost considerate profetii.

Cele mai cunoscute romane ale sale au fost scrise până în 1880. printre acestea se numără și *Călătoria spre centrul pământului* (1864), care pornește de la ideea profesorului Liedenbrock că în subteran are existat tuneluri vulcanice care ar duce pînă în centrul Pământului. Profesorul organizează o expediție ca să dovedească această presupunere. Situațiile descrise

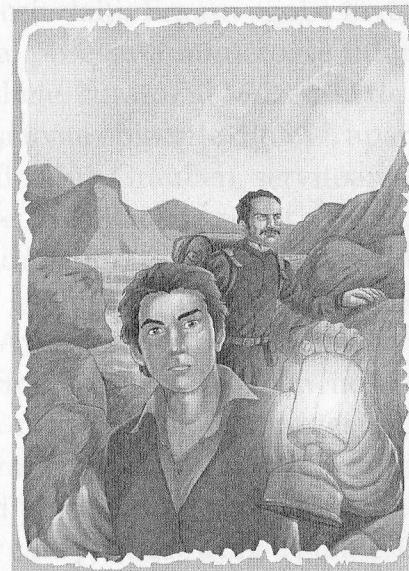
În carte sunt nun numai interesante, ci stârnesc și dorință de aventură a cititorului, care aşteaptă cu nerăbdare finalul poveștii.

Alte romane cunoscute ale lui Jules Verne sunt *Ocolul Pământului în optzeci de zile* (1873) sau *Douăzeci de mii de leghe sub mări* (1861).

După un roman de Jules Verne

100%

Călătorie spre centrul Pământului

Capitolul 1

Profesorul și familia sa

Cnchiul meu, profesorul Liedenbrock, locuia într-o casă din partea veche a orașului Hamburg. Preda la Universitate, într-un domeniu pe care filosofia germană îl numește „subiectiv”, căci era mai degrabă în beneficiul său decât al celorlalți. Era un egoist învățat, și avar pe deasupra, posesor a numeroase titluri onorifice și, printre altele, curator al Muzeului de Mineralogie.

Casa și toate obiectele din ea îi aparțineau. Acolo locuiau fina lui, Gräuben, servitoarea Martha și cu mine care, în calitate de nepot și orfan, îi devenisem asistent de laborator. Mărturisesc că eram foarte atrăs de geologie și de toate științele înrudite cu aceasta. Aveam sânge de mineralog și mă simteam cel mai bine în mijlocul specimenelor mele.

Ca să nu mai lungesc povestea, în casa din Königstrasse se putea trăi foarte bine, în ciuda neliniștii stăpânului, care se entuziasma foarte ușor, dar care prinsese drag de mine. Omul nu avea noțiunea de răbdare, însă. Chiar și natura era prea încreată pentru el. În aprilie, după ce planta semințele de micsandre și clopoței în vasele de teracotă din fața ferestrelor, se ducea deseori să le tragă de frunze,

doar-doar or crește mai repede. În fața unui atare individ nu puteai decât să asculti, aşa că, atunci când intră grăbit pe ușă, m-am repezit și eu după el.

În birou, unchiul sedea pe scaunul lui preferat cu o carte în mână.

- Iată o carte remarcabilă, minunată! exclamă el.

Mi-am adus aminte că, din când în când, mai avea accese de bibliomanie. Nicio carte veche nu avea valoare în ochii lui decât dacă era de negăsit sau, în orice caz, de necitit.

- Nu-ți dai seama încă? Am aici o comoară neprețuită pe care am găsit-o de dimineață în prăvălia evreului Hevelius.

- Senzațional, am răspuns eu încercând să par entuziast.

De ce oare s-o fi agitând unchiul atât de tare pentru un volum legat în piele aspră de vițel, cu foile îngălbenite și cu un sigiliu zdrențuit atârnând de ea? Profesorul continua cu exclamațiile, punând întrebări la care singur răspundea.

- Uite, nu-i aşa că e frumoasă? Da, splendidă. Ai mai văzut aşa o legătură? Se deschide ușor, nu? Da, și rămâne deschisă unde vrei. Dar se și închide la fel de ușor? Sigur, iată. Legătura și paginile sunt la același nivel, nu există spații în plus. Iar spatele, ce să mai zicem, după șapte sute de ani! Chiar și Bozerian, Closs sau Purgold ar fi fost mândri de aşa o legătură.

În timp ce spunea repede toate aceste cuvinte, unchiul deschidea și închidea cartea în fața mea. N-aveam cum să nu-l întreb despre conținutul acesteia, deși nu prea mă interesa.

– Și despre ce tratează această lucrare minunată? am întrebat, cu o curiozitate prefăcută, de care unchiul nu-și dădu seama.

– Această lucrare, răsunse el, cu entuziasmul revigorat, este *Heims Kringla* de Snorre Turlleson, faimosul scriitor islandez din secolul al doisprezecelea! Este o cronică a prinților norvegieni care au condus Islanda.

– Chiar aşa? Și e o traducere în limba germană? am continuat eu cu zel.

– Cum adică traducere, răsunse profesorul iritat. Ce să fac eu cu traducerea? E în limba islandeză în original, un limbaj comun dar plin de expresii minunate, care este și bogat și simplu în același timp și permite o infinitate de combinații gramaticale și modificări verbale.

– Ca germana, m-am aventurat eu.

– Da, răsunse unchiul dând din umeri, dar, pe lângă asta, islandeza are trei numere, ca limba greacă și declinări neregulate ale numelor proprii, ca limba latină.

– Așa deci, am zis eu, oarecum interesat de-acum, dar e tipărită bine?

– Ce tipar, Axel, ai înnebunit? Auzi, tipar! E un manuscris, cu rune.

– Rune?

– Da, trebuie să-ți explic ce sunt acelea?

– Nu, nici vorbă, am răspuns cu un ton jignit.

Dar unchiul nu se lăsă și îmi explică o grămadă de lucruri pe care nu dădeam doi bani.

– Runele se foloseau în Islanda din timpuri străvechi. Se zice că ar fi fost inventate de însuși Odin. Uită-te aici, păgânule și admiră aceste litere pe care le-a creat un zeu scandinav!

Ei, da! Nu prea știam ce să zic, așa că am ales să mă prosternez în fața măreței lucrări, ca să răspund pe măsură și zeilor și regilor și să mă scutesc de a mă face de rușine în fața cuiva, când un incident ne făcu să conducem discuția pe cu totul altă cale.

Dintre paginile manuscrisului căzu pe podea o bucată de pergament murdar. Unchiul se aruncă asupra ei. Un document vechi, închis din timpuri imemoriale într-o carte, avea pentru el o valoare inestimabilă. Ridică bucata de pergament și o puse pe masă. Ne-am apucat să traducem runele în caractere latinești, dar Martha deschise chiar atunci ușa și ne chemă la cină.

Am urmat-o și m-am așezat pe scaunul meu obișnuit, fără să știu prea bine cum ajunsesem acolo. Am așteptat câteva minute, dar profesorul nu mai

venea. Nu se întâmplase niciodată să lipsească de la cină! Care era cu adevărat deosebită: supă de pătrunjel, omletă cu șuncă și spanac, file de vițel cu sos de prune, iar la desert fructe confiate. Și totul stropit cu un vin de Moselle dulce. Cum unchiul părea să sacrifice toate bunătăți pentru o bucată de pergament, am considerat că era de datoria mea să mănânc eu și pentru el, ceea ce am și făcut, cu conștiințiozitate.

– N-am mai pomenit una ca asta, exclamă Martha. Domnul Liedenbrock nu e la masă!

– Da, cine ar fi crezut, am confirmat eu, cu gura plină.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva grav, scutură servitoarea din cap.

După părerea mea, nu se întâmplase nimic mai grav decât ar fi putut să se întâmple dacă venea unchiul și nu-și mai găsea mâncarea. Tocmai ajunsem la ultima bucată de fruct când o voce puternică mă smulse din plăcerile desertului. Am sărit în sus și am zbughit-o către birou. Unchiul striga la mine să-l ajut să descifreze mesajul. Am încercat și eu să înțeleg ceva, dar degeaba. Așa că unchiul ne sechestră pe toți în casă și ne obligă să rămânem nemâncăți până la rezolvarea codului. În curând, eram cu toții înfometăți.